

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w związku ze stosowaniem orzecznictwa Trybunału w sprawie Köbler (wyrok z 30 września 2003 r., C-224/01) ⁽¹⁾ i Traghetti del Mediterraneo (wyrok z 13 czerwca 2006 r., C-173/03) ⁽²⁾ odnoszącego się do odpowiedzialności państwa za nieprawidłowe działanie sądów związane z naruszaniem prawa Unii, sądem orzekającym w ostatniej instancji jest sąd, którego orzeczenia w ramach skargi kasacyjnej nie podlegają weryfikacji, ponieważ stosując krajowe zasady prawa procesowego powstaje niewzruszalne domniemanie, iż skarżący, który w postępowaniu kasacyjnym złożył pismo, wycofał skargę kasacyjną?
- 2) Czy – również w świetle art. 47 akapit 2 i 52 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽³⁾ – zgodne jest z art. 267 akapit 3 TFUE jest to, że sąd krajowy, który zgodnie z tym postanowieniem traktatu zobowiązany jest skierować do Trybunału pytanie prejudycjalne, odrzuca złożony w tym celu wniosek jedynie z tego względu, że został on złożony w piśmie, które wedle stosowanego prawa procesowego nie może zostać uwzględnione w związku ze zbyt późnym złożeniem?
- 3) Czy w przypadku, w którym sąd powszechny najwyższej instancji pozostawia bez dalszego biegu wniosek o przedłożenie pytania prejudycjalnego, należy przyjąć, że – również w świetle art. 47 akapit 2 i 52 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – ma miejsce naruszenie art. 267 akapit 3 TFUE, jeżeli sąd ten odrzuca wniosek uzasadniając to jedynie w ten sposób, że pytanie nie zostało przedstawione, „ponieważ wniesienie sprawy z powodu dotyczącego postępowania przed Hof jest niedopuszczalne”?

⁽¹⁾ EU:C:2003:513

⁽²⁾ EU:C:2006:391

⁽³⁾ Dz.U. 2000, C 364, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgerichts Kehl (Niemcy)
w dniu 7 stycznia 2016 r. – Postępowanie karne przeciwko A**

(Sprawa C-9/16)

(2016/C 136/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgerichts Kehl

Strona w postępowaniu głównym

A

Druga strona postępowania: Staatsanwaltschaft Offenburg

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 67 ust. 2 TFUE, a także art. 20 i 21 rozporządzenia nr 562/2006 ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeksu granicznego Schengen) ⁽¹⁾ czy też inne przepisy unijne należy interpretować w taki sposób, że sprzeczny jest z nimi taki przepis krajowy, który, w sytuacji, gdy nie doszło do przewidzianego w art. 23 i nast. kodeksu granicznego Schengen tymczasowego przywrócenia kontroli granicznej na granicach wewnętrznych, przyznaje organom policyjnym danego kraju uprawnienie do ustalania – w strefie 30 kilometrów w głąb kraju, licząc od granicy lądowej tego państwa z innymi państwami, które są stronami Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. ⁽²⁾, w celu zapobiegania nielegalnemu wjazdowi na terytorium tego państwa i udaremniania go, a także zapobiegania pewnym zagrożonym karą czynom stanowiącym zagrożenie dla bezpieczeństwa granic czy też sprawowania ich ochrony lub też takim czynom popełnianym w związku z przekraczaniem granicy – tożsamości każdej osoby, niezależnie od jej zachowania i tego, czy zachodzą szczególne okoliczności?

- 2) Czy art. 67 ust. 2 TFUE, a także art. 20 i 21 rozporządzenia nr 562/2006 ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeksu granicznego Schengen) czy też inne przepisy unijne należy interpretować w taki sposób, że sprzeczny jest z nimi taki przepis krajowy, który, w sytuacji, gdy nie doszło do przewidzianego w art. 23 i nast. kodeksu granicznego Schengen tymczasowego przywrócenia kontroli granicznej na granicach wewnętrznych, przyznaje organom policyjnym danego kraju – w celu zapobiegania nielegalnemu wjazdowi na terytorium tego państwa i udaremniania go – uprawnienie do dokonywania w pociągach i na urządzeniach kolei tego kraju krótkoterminowych zatrzymań i przeszuchań, domagania się przedstawienia dokumentów poświadczających tożsamość czy też upoważniających do przekroczenia granicy, którymi legitymuje się dana osoba, a także – dokonywania kontroli wzrokowej przewożonych przez nią przedmiotów, jeśli istotne informacje o okolicznościach faktycznych czy też doświadczenia straży granicznej pozwalają domniemywać, że te pociągi czy też urządzenia kolejowe są wykorzystywane do nielegalnego wjazdu dokonywanego z terytorium państwa, które jest stroną Konwencji Wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r.?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 105, s. 1)

⁽²⁾ Konwencja Wykonawcza do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 roku między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach z dnia 19 czerwca 1990 r. (Dz.U. 2000 L 239, s. 19, Polskie wydanie specjalne: Rozdział 19 Tom 002 s. 9–52)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 18 stycznia 2016 r. – Santogal M-Comércio e Reparação de Automóveis Lda/Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-26/16)

(2016/C 136/14)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Santogal M-Comércio e Reparação de Automóveis Lda

Strona pozwana: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 138 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE ⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. stoi na przeszkodzie temu, by przepisy krajowe [art. 1 lit. e) i art. 14 lit. b) systemu podatkowego VAT w transakcjach wewnątrzspółnotowych] wymagały dla uznania zwolnienia z podatku VAT dotyczącego dokonywanej odpłatnie dostawy nowych środków transportu, transportowanych przez nabywcę z terytorium krajowego do innego państwa członkowskiego, by nabywca miał siedzibę lub miejsce zamieszkania w tamtym państwie członkowskim?
- 2) Czy art. 138 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE stoi na przeszkodzie odmowie przyznania zwolnienia w państwie członkowskim, z którego wyjechał transport, w sytuacji gdy nabyty środek transportu został przetransportowany do Hiszpanii, gdzie otrzymał rejestrację turystyczną o charakterze tymczasowym, objętą zasadami opodatkowania określonymi w art. 8–11, 13 i 15 hiszpańskiego Real Decreto nr 1571/1993 z dnia 10 września?